

nærmere og nærmere paa Livet. Eller er det kun det Allertærveligste, der er opnaaet gennem disse Bevillingslove? Hvad den foreløbige Finantslov angaar, som den høie Regjering var nødsaget til at udstede, synes det, som Ministeriet ved at tage under Overveielse, hvilke Bevillinger der skulde opføres, mindre har været trykket af det Ansvar, Regjeringen havde overfor Landet og overfor det forsynede Forsvarsvæsen, end af det Ansvar, Regjeringen eventuelt vilde komme til at bære lige overfor Rigsdagen og Rigsretten. — Varetagelsen af Landets Interesser var den Gang overladt til Ministeriet alene. Der opnaaedes imidlertid ikke ved den foreløbige Finantslov Noget i disse Henseender. Men derimod er det lykkeligst at sige de enkelte Punkter, som have været Gjenstand for saa megen Tvist ved Finantslovsforlaget's Behandling her i Thinget i forrige Session. I det nu foreliggende Finantslovsforlag, saaledes som det er vedtaget af det andet Thing, ere disse tre konstitutionelle Punkter, som jeg ikke behøver at nævne, thi de ere bleven nævnt saa tidt, at man er nær ved at blive nervøs, hver Gang man hører Tale om dem, nu forsvundne eller — jeg vil hellere sige forsumpede paa en saa findrig Maade, at de modstaende Paastande siges hver paa sin Side at have seiret. — Men med Undtagelse heraf og med Undtagelse af de Bevillinger, som den ærede sidste Taler med al Nøiagtighed har opregnet, finder jeg ikke, at det foreliggende Finantslovsforlag er af en anden Befæffenhed end den, vi ere vante til at blive budte paa denne Tid af Aaret fra det andet Thing, og navnlig gjælder da dette to meget væsentlige Bevillinger til Flaaden, om hvilke vi stadig, hver Gang vi komme sammen, maa udholde en Kamp, i hvilken Landsstinget af og til staar fast, men af og til opgiver, og som det i alt Fald er vant til kun gennem en forfat, iherdig Bestræbelse at blive enig om med det andet Thing. Nu forekom det mig, da jeg kom idag i Thinget, at det havde været Landsstingets Blygt at søge at tilveiebringe disse Bevillinger, som jeg tror, at det store Flertal her erkjender at være af den største Bigtighed og Betydning, saa at det ikke godt kan forsvares, at de mangle; men, efter hvad jeg hørte udtale, navnlig af den første ærede Taler (Carstensen) og af den sidste ærede Taler (Danneffeld), maa jeg jo tro, at der ikke kan være Tale om at skaffe disse Bevillinger tilveie. Der skal, som den ærede første Taler sagde, være en Opinion for, at Landsstinget nu skal tage Finantsloven med dens Mangler saaledes, som den er kommen fra det andet Thing; der skal være en politisk Situation, som gjør det nødvendigt. Ja, med Hensyn til Opinionen kan jo Enhver for sig danne sig sin Mening om den, og, efter min Opfattelse af Opinionen, forlanges det af denne, at naar der findes Mangler paa Finantsloven, som er er Kra ng til at rette, skal Landsstinget benytte

sin ligeberettigede Indflydelse paa Finantsloven til at faae saadanne Mangler rettede; og hvad den politiske Situation angaar, maa jeg tilstaa, jeg ved næsten aldrig, hvad der derved menes. Den indre politiske Situation her i Landet er af en meget skrøbelig og veglende Befæffenhed; den politiske Situation er ofte kun en Skæppe, som politiske Mænd kaste om sig, for at skjule Mangel paa Evne eller Lykt til at udrette det, som de føle, at de skulle udrette. — Jeg kan ikke, hverken af Hensyn til denne Opinion eller med Hensyn til denne Situation, hengive mig til den Resignation, som den ærede første Taler omtalte, at han var nødt til; den Resignation kunde jeg i alt Fald ikke komme til uden Undersøgelse af dens Nødvendighed, og jeg blev meget forbauset over at høre, at den ærede første Taler allerede nu var naaet saa vidt; thi nu have vi, jeg tror i 12 Aar været enige om, at med Hensyn til disse Bevillinger til Flaaden vilde Ingen af os resignere, og jeg havde derfor ogsaa idag ventet hos ham at finde en kraftig Undersøttelse for de Vædringsforlag, jeg havde tænkt at stille for at tilveiebringe baade det store Pantserfisk og den pantsrede Kanonbaad, foruden nogle andre Bevillinger paa Marineministeriets Budget; særlig blandt disse skal jeg nævne det Besynderlige i, at det er negtet at give det værnepligtige Mandskab af Søværnet, hvil Indkaldelse det ikke kan vides, hvilken Dag bliver nødvendig, de fornødne Klædningsstykker. Jeg skal imidlertid ikke af, hvad den ærede første Taler udtalte, lade mig afholde fra at gjøre, hvad jeg formaar for at vinde nogen Undersøttelse for Vædringsforlag i de Retninger, jeg har nævnt, og jeg skal heller ikke nu komme ind paa en Undersøgelse af, hvorpaa den ærede Taler, muligens, hvad jeg jo nok kan tænke mig, støtter det, han kalder Opinionen om, at Finantslovsforlaget skal tages, som det nu foreligger; thi hvis jeg ansaa dette begrundet, vilde jeg finde, at det var den eneste rigtige Situation her i Thinget at sætte sig ned og ikke sige et Ord (Ja! Ja!); thi at holde sig fast ved Begrævelsen af de Forhaabninger, jeg havde sat til at faae givet her i Thinget de fornødne Bevillinger paa denne Finantslov, vilde jeg i alt Fald ikke være med til. Det er derfor ingen Sigtaale, jeg holder, naar jeg taler for at vinde Undersøttelse for de Vædringsforlag, som jeg indtil Videre tror at burde stille. I den Henseende skal jeg tillade mig nærmere at begunde, hvorfor jeg netop denne Gang anser det for i høieste Grad ønskeligt og nødvendigt, at der tilveiebringes Bevilling til Paabegyndelsen af et nyt større Pantserfisk, og at Formuleringen af den Bevilling, der er givet til et saakaldt Torpedofisk, eller en Kanonbaad med Torpedoer eller Torpedobaad med en Kanon, kunde blive forandret, saa at den erholdt en fornuftig Form, hvad jeg ikke erkjender, at den paa nogen Maade har i dette Dieblif. Med